

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ВИКЛАДАЧІВ,
АСПІРАНТІВ, СПІВРОБІТНИКІВ ТА СТУДЕНТІВ

(Суми, 23-24 квітня 2015 року)

фінансових ресурсів від державних органів влади органам місцевого самоврядування з метою забезпечення економічної дієздатності територіальних громад.

Децентралізація місцевого самоврядування має бути спрямована, по-перше, на реформованій системи органів публічної влади на місцях, а по-друге, на формування фінансово достатніх громад.

Необхідно зазначити, що реальна децентралізація повинна супроводжуватися передачею органам місцевого самоврядування еквівалентних фінансових джерел. Розширення повноважень без адекватного розширення їх фінансової бази може призвести до того, що органи місцевого самоврядування перетворяться на пасивних виконавців політики центрального уряду.

Однак, зазначені заходи не можуть в повній мірі вирішити існуючу проблему фінансового забезпечення органів місцевого самоврядування. Так, на нашу думку, відрахування від податку на прибуток підприємств доцільно збільшити до 30 %, запровадити відрахування з Державного бюджету коштів залежно від обсягу податку на додану вартість, що мобілізується на відповідній території, зараховувати податок на доходи фізичних осіб до місцевого бюджету, де фактично розташоване підприємство, а не за місцем юридичної адреси центрального офісу суб'єкта господарювання, що підвищить зацікавленість місцевих органів влади у створенні сприятливих умов для ведення бізнесу, розширенні виробництва та реалізації продукції.

Отже, децентралізація місцевого самоврядування важливий крок до побудови демократичного суспільства, забезпечення його сталого розвитку, подолання соціально-економічної кризи та поліпшення добробуту населення.

Наук. кер. – Панченко Ю. В.

ЯКОСТІ ПОЛІТИЧНОГО ЛІДЕРА

Марченко Т., студ. гр. Е-22а

Особистість політичного лідера є складним утворенням і складається з різних взаємозв'язаних елементів. Не всі вони однаковою мірою "відповідальні" за політичну поведінку.

Першою і необхідною якістю політичного лідера є його здатність кваліфіковано акумулювати і адекватно виражати в своїй діяльності інтереси широких мас.

Другою вирішальною здатністю лідера, що відрізняє його від ватажка, є його інноваційність, тобто здатність постійно висувати нові ідеї, або комбінувати і удосконалювати їх. Від політичного лідера потрібно не просто збір та інвентаризація інтересів мас, і потурання цим інтересам, а саме їх новаторське осмислення, розвиток і корекція.

Інноваційність, конструктивність мислення політика краще всього проявляються в його політичному кредо, вираженому в програмі. Всі знамениті політичні лідери увійшли в історію, завдяки нововведенню, оригінальності своїх політичних програм (Рузвельт, Кеннеді, Шескар, Ленін та ін.) Абсолютно необхідна чітко позначена мета, здатна оптимально об'єднати інтереси різних груп та громадських об'єднань. Політична програма лідера повинна бути сильною мотиваційно, вона повинна давати чітку відповідь виборцю: які переваги, економічні, соціальні та духовні блага знаходить він особисто, його сім'я, колектив в разі успішного здійснення програми лідера.

Третьою найважливішою якістю повинна бути політична інформованість лідера. Політична інформація описує насамперед стан та очікування різних соціальних груп і інститутів, за якими можна судити про тенденції розвитку їх взаємовідносин між собою, з державою і різними суспільними інститутами. Політична інформація повинна служити перш за все для того, щоб не прогледіти стики інтересів соціальних груп, регіонів, націй і держав у цілому.

Четверта якість політичного лідера – це лексикон політичного лідера. Нинішній професійний лексикон політичних лідерів дуже густо забарвлений сучасними термінами, без глибокого їх розуміння. До того ж більшість людей не розуміє його (лексикон). Доволі багато в політичному лексиконі слів покликаних затаврувати противника, виявити ворога, розмежуватися з опонентом. За кордоном швидко розвивається герменевтика (напрямок наукової діяльності, пов'язаний з тлумаченням текстів) за допомогою якої аналізується мова, політичні тези, термінологічний багаж політичних лідерів. У нас це поки ще на самому початку розвитку.

П'ята якість - почуття політичного часу. У минулому столітті у теоретиків політики дуже важливою рисою лідера вважалося його

здатність відчувати політичний час. Висвітлюється це простою формулою: "Бути політиком - отже своєчасно вживати заходів". Лідер, що йде на компроміс раніше певного часу, втрачає авторитет. Лідер, що йде на компроміс із запізненням, втрачає ініціативу і може потерпіти поразку.

Тому, у виграші ті лідери, які гостро відчувають хід політичного часу і все роблять вчасно. Варто політичному лідеру не відчути зміни політичних умов, до яких він вже не в змозі пристосуватися, і він стає або посміховиськом, або лихом для своєї партії, країни.

Іншими не менш важливими рисами, які мають бути притаманні політичному лідеру, є і велика популярність. Вона досягається завдяки поєднанню іміджу, вміння завойовувати симпатії людей, ефективності політичної діяльності та звичайного популізму. Дуже важлива політична гнучкість, динамізм. Лідер високого рівня, як правило, успішно вибирає альтернативні рішення, завойовує симпатії і прихильність у результаті неординарних дій і вчинків. Потрібні лідеру і політична воля, вміння і здатність брати на себе відповідальність. Ця важлива риса притаманна сміливим, рішучим політикам, які швидко знаходять вихід з критичної суспільної ситуації і беруть на себе відповідальність за прийняті рішення. Населення дуже бажає бачити у політичного лідера гострий розум, політичну інтуїцію. Певною мірою ці якості є вродженими, а згодом розвиненими. Йдеться про вміння мислити аналітично, неординарно, пророкувати і передбачати можливий розвиток подій. Такі якості притаманні небагатьом політичним лідерам. Не менш бажані і організаційні здібності. Вони потрібні політичному лідеру будь-якого масштабу, але особливо важливі для лідерів, які є національною елітою, насамперед президентів, керівників парламентів, урядів, міністрів, лідерів найвпливовіших політичних партій, об'єднань, сил. Більшості лідерів притаманний популізм. Вдало використаний популізм — постійна поява перед людьми, не застережливе спілкування з ними, вміння стати "своїм хлопцем" — тільки на користь політикові. Шкода, коли такий популізм потім не підкріплюється конкретикою політичної, суспільно корисної діяльності.

Наук. кер. – Панченко Ю. В.